

Arrest

nr. 280 358 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 december 2021 actualiseert de verzoekende partij de aanvraag vermeld in punt 1.1.

1.3. Op 19 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2020 werd ingediend en op 10.12.2021 geactualiseerd door :
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 19.06.2018 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 03.07.2020 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 22.09.2020 diende betrokkene een tweede VIB in. Dit VIB werd op 29.10.2020 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 12.01.2022 diende betrokkene tenslotte een derde VIB in dat eveneens niet ontvankelijk werd verklaard door het CGVS en dit op 17.03.2022.

De duur van deze VIB's – namelijk iets minder dan 2 jaar en 1 maand voor het eerste VIB, iets meer dan 1 maand voor het tweede en iets meer dan 2 maanden voor het derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat hij in het najaar 2018 en in het najaar 2020 de gelukkige vader is geworden van twee kinderen, nl. A.N.N. (...) (geboren op (...)2018 te C. (...)) en B.I.N.N. (...) (geboren op (...)2020 te R. (...)) en dat hij en de kinderen samen met mevrouw M.N. (...), partner van betrokkene en moeder van de kinderen, een gezin vormen. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat de kinderen van betrokkene en zijn partner geen deel uitmaken van onderhavige aanvraag en bijgevolg worden de elementen die betrekking hebben op de kinderen en zijn partner niet in overweging genomen. Ook dient er opgemerkt te worden dat de kinderen en hun moeder momenteel geen recht op verblijf hebben zodat zij samen met betrokkene dienen terug te keren naar hun land van herkomst om, indien gewenst, via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder beweert betrokkene dat zijn banden met zijn land van herkomst ondertussen zwak zijn geworden in het voordeel van België waar het centrum van al zijn belangen zich bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene bijna 30 jaar in Nigeria heeft verbleven en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en zijn opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde betrokkene bij zijn eerste VIB dat er nog twee zussen van hem in Benin zouden wonen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn zussen niet langer in Nigeria zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Tot slot verwijst betrokkene ook naar het feit dat hij een goed sociaal netwerk heeft opgebouwd in België. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor hem zeer moeilijk, zonet onmogelijk, is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Ook verwijst betrokkene naar het feit dat de grenzen gesloten zijn in het kader van de maatregelen rond Covid-19 waardoor hij zeer moeilijk naar zijn land van herkomst kan reizen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien momenteel de grenzen terug open zijn en internationale vluchten terug plaatsvinden. Betrokkene kan dus, mits het in acht nemen van de (eventueel nog steeds geldende) hygiënemaatregelen, terugkeren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geenszins als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan worden beschouwd en dat hij nooit in contact is gekomen met de Belgische ordediensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene zijn uiterste best doet om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen, dat hij zeer goed Engels spreekt, dat hij werkwillig is en over een werkaanbod bij Katoen Natie beschikt, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft en dat hij getuigenverklaringen voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesesmemorie voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet het middel in haar synthesesmemorie uiteen als volgt:

“Weerlegging van de middelen

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij ten onrechte dat verzoekster de palingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet geschonden zou zijn.

De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing een klaar en duidelijk motief geeft van de weigering van het verblijf aan verzoeker.

Er dient gepreciseerd te worden dat de verzoekende partij vaststelde dat de bestreden beslissing gebrekkig is. Hij heeft die punten opgesomd en hij heeft aangegeven waarom deze gebrekkig zijn.

Gelet op het feit dat de beslissing van de verwerende partij op gebrekkige informatie gebaseerd is, dan kan hij de schending van de motieveringsplicht terecht opwerpen.

De bestreden beslissing is op de volgende punten gebrekkig:

Aangaande de banden met België en het Belgisch volk

In het kader van haar aanvraag voor verblijfsmachtiging verwees verzoeker naar het feit dat hij sedert geruime tijd in België woont en dat het centrum van zijn belangen zich inmiddels in het Rijk bevindt.

In de bestreden beslissing beperkte de verwerende partij door te stellen dat verzoeker gedurende 30 jaar in zijn land van herkomst heeft gewoond en dat hij niet aangetoond heeft dat hij in het land van herkomst geen familie meer heeft.

Het feit dat verzoeker gedurende een langere periode in Nigeria heeft gewoond betekent niet dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst probleemloos kan verlopen.

Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden diende de verwerende partij rekening te houden met het moeilijk karakter van de terugkeer. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij het moeilijk karakter van de terugkeer naar Nigeria heeft bekeken. De verwerende partij achtte het voldoende om op te merken dat verzoeker langer in Nigeria heeft gewoond dan in België.

Aangaande het covid 19

In het kader van de voormelde aanvraag voor verblijfsmachtiging verwees verzoeker tevens naar het feit dat zijn land van herkomst te kampen had met de covid-pandemie. Verzoeker stelde hierbij dat de grenzen gesloten waren en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hierdoor onmogelijk werd.

In de bestreden beslissing hield de verwerende partij geen rekening met de toestand op het moment waarop verzoeker de aanvraag voor verblijfsmachtiging indiende. De mogelijkheid om al dan niet terug te keren werd beoordeeld op het moment waarop de beslissing werd genomen.

Gelet op al het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing in strijd is met de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel;

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt: (...)

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoeker vormt een gezin met zijn vrouw en zijn minderjarige schoolgaande kinderen, de partner van verzoeker en de kinderen zijn nog steeds bezig met een asielprocedure, zodat de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst een scheiding met het gezin zal meebrengen.

Het aan verzoeker gegeven bevel om het grondgebied te verlaten betekent dat hij in België niet mag blijven, hetgeen een scheiding met zijn enige familie meebrengt.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op

een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. De verzoekende partij stelt vooreerst dat zij in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging verwees naar het feit dat zij sedert geruime tijd in België woont en dat het centrum van haar belangen zich inmiddels in het Rijk bevindt.

3.8. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen door de verwerende partij werden beoordeeld, met name als volgt:

“Betrokkene diende op 19.06.2018 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 03.07.2020 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 22.09.2020 diende betrokkene een tweede VIB in. Dit VIB werd op 29.10.2020 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 12.01.2022 diende betrokkene tenslotte een derde VIB in dat eveneens niet ontvankelijk werd verklaard door het CGVS en dit op 17.03.2022.

De duur van deze VIB's – namelijk iets minder dan 2 jaar en 1 maand voor het eerste VIB, iets meer dan 1 maand voor het tweede en iets meer dan 2 maanden voor het derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)
(...)

Verder beweert betrokkene dat zijn banden met zijn land van herkomst ondertussen zwak zijn geworden in het voordeel van België waar het centrum van al zijn belangen zich bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene bijna 30 jaar in Nigeria heeft verbleven en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en zijn opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde betrokkene bij zijn eerste VIB dat er nog twee zussen van hem in Benin zouden wonen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn zussen niet langer in Nigeria zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Tot slot verwijst betrokkene ook naar het feit dat hij een goed sociaal netwerk heeft opgebouwd in België. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig

hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor hem zeer moeilijk, zonet onmogelijk, is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

(...)

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene zijn uiterste best doet om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen, dat hij zeer goed Engels spreekt, dat hij werkwilleg is en over een werkaanbod bij Katoen Natie beschikt, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft en dat hij getuigenverklaringen voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij met het louter herhalen van de elementen die zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging aanhaalt geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing weerlegt of ontkracht noch aantoot dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of gebaseerd zou zijn op een onzorgvuldige feitenvinding.

In zoverre dat de verzoekende partij met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.9. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden rekening diende te houden met het moeilijk karakter van de terugkeer, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij het moeilijk karakter van de terugkeer naar Nigeria heeft bekeken, dat de verwerende partij het voldoende achtte om op te merken dat zij langer in Nigeria heeft gewoond dan in België, wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij toekwam om duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden haar verhinderen of het haar moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij betreffende de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden in de bestreden beslissing heeft weergegeven waarom deze het voor de verzoekende partij niet uiterst moeilijk of onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen in het buitenland. De verzoekende partij verduidelijkt met haar betoog niet welke omstandigheden die zij heeft aangehaald in haar aanvraag omtrent het moeilijk karakter van de terugkeer de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte niet in overweging heeft genomen. Waar zij aldus meent dat het moeilijk is om terug te keren naar Nigeria omwille van het lange verblijf in België en het hebben van het centrum van haar belangen in het Rijk, blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij deze aangevoerde omstandigheid in overweging heeft genomen doch niet aanvaard heeft als een omstandigheid die het uiterst moeilijk of onmogelijk maakt om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst, omdat de verzoekende partij dertig jaar in Nigeria heeft verbleven en haar verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met de relaties in het land van herkomst, waarbij verwezen wordt naar de aanwezigheid van twee zussen en naar het feit dat de verzoekende partij niet aantoot dat haar sociale banden in België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor haar zeer moeilijk, zonet onmogelijk, zou zijn om zich naar het herkomstland te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen. Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkte tot de stelling dat de verzoekende partij gedurende dertig jaar in Nigeria heeft verbleven en dat zij niet heeft aangetoond dat zij in het herkomstland geen familie meer heeft. De verzoekende partij toont met haar betoog ook geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat zij gedurende een langere periode in Nigeria heeft gewoond niet betekent dat haar terugkeer naar haar land van herkomst probleemloos kan verlopen, kan de Raad slechts opmerken dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet vaststelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst probleemloos kan verlopen doch wel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De Raad wijst

er nogmaals op dat het aan de verzoekende partij toekomt in de aanvraag uiteen te zetten welke de problemen zijn die het voor haar zeer moeilijk, zonet onmogelijk, maken om zich naar het herkomstland te begeven om aldaar te aanvraag in te dienen.

3.10. De verzoekende partij stelt verder dat zij in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging verwees naar het feit dat haar land te kampen had met de covid-pandemie en dat zij hierbij stelde dat de grenzen gesloten waren en dat een terugkeer naar haar land van herkomst hierdoor onmogelijk werd.

3.11. De verwerende partij motiveerde hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Ook verwijst betrokkene naar het feit dat de grenzen gesloten zijn in het kader van de maatregelen rond Covid-19 waardoor hij zeer moeilijk naar zijn land van herkomst kan reizen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien momenteel de grenzen terug open zijn en internationale vluchten terug plaatsvinden. Betrokkene kan dus, mits het in acht nemen van de (eventueel nog steeds geldende) hygiënemaatregelen, terugkeren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij met het louter herhalen van de elementen die zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging aanhaalt geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing weerlegt of ontkracht noch aantoot dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of gebaseerd zou zijn op een onzorgvuldige feitenvinding.

In zoverre dat de verzoekende partij met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, herhaalt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen. De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.12. Waar de verzoekende partij in dit verband betoogt dat de verwerende partij geen rekening hield met de toestand op het moment waarop zij de aanvraag om verblijfsmachtiging indiende en dat de mogelijkheid om al dan niet terug te keren werd beoordeeld op het moment waarop de beslissing werd genomen, wijst de Raad er op dat de buitengewone omstandigheden worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid de aangehaalde feiten in ogenschouw te nemen zoals deze bestaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij laat ter gelegenheid van haar synthesememorie na om de motieven in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de grenzen terug open zijn en internationale vluchten terug plaatsvinden en dat zij dus, mits het in acht nemen van de eventueel nog steeds geldende hygiënemaatregelen, kan terugkeren naar haar land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, te weerleggen of te ontcrachten noch toont zij aan dat voornoemde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.13. De verzoekende partij voert tot slot een schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt in dit verband dat zij met haar vrouw en haar minderjarige schoolgaande kinderen een gezin vormt, dat haar partner en de kinderen nog steeds bezig zijn met een asielpcedure zodat haar terugkeer naar het land van herkomst een scheiding met het gezin zal meebrengen en dat het aan haar gegeven bevel om het grondgebied te verlaten betekent dat zij niet in België mag blijven, hetgeen een scheiding met haar enige familie meebrengt.

3.14. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft zodat niet ingezien kan worden hoe het onontvankelijk verklaren van dergelijke aanvraag een inbreuk kan vormen op het aangevoerde gezinsleven nu de bestreden beslissing op zich de verzoekende partij niet verplicht het Belgische grondgebied te verlaten. Het betoog van de verzoekende partij dat het aan haar gegeven bevel om het grondgebied te verlaten betekent dat zij niet in België mag blijven, hetgeen een scheiding met haar enige familie meebrengt, is dan ook niet dienstig.

3.15. Verder merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming van de kinderen A.N.N. en B.I.N.N. op 8 november 2021 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) niet-ontvankelijk werd verklaard en dat het beroep tegen deze beslissingen op 5 april 2022 door de Raad werd verworpen bij arresten nrs. 270 929 en 270 937. Er blijkt niet dat er nadien nog een verzoek om internationale

bescherming op naam van de kinderen werd ingediend, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar synthesememorie het tegendeel niet aannemelijk. Wat mevrouw M.N., de partner van de verzoekende partij, betreft, stelt de Raad vast dat haar laatste verzoek om internationale bescherming op 17 maart 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard. Er blijkt niet dat er nadien nog een verzoek om internationale bescherming werd ingediend op naam van mevrouw M.N., minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar synthesememorie het tegendeel niet aannemelijk. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat haar partner en de kinderen nog steeds bezig zijn met een asielprocedure.

3.16. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.17. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.18. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om verblijfsmachtiging toegelicht dat zij in het najaar van 2018 en in het jaar 2020 de gelukkige vader is geworden van twee kinderen, A.N.N. en B.I.N.N. en dat zij en haar kinderen samen met mevrouw M.N. een gezin vormen.

3.19. In de bestreden beslissing wordt over het aangevoerde gezinsleven gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene verklaart dat hij in het najaar 2018 en in het najaar 2020 de gelukkige vader is geworden van*

twee kinderen, nl. A.N.N. (...) (geboren op (...)2018 te Charleroi) en B.I.N.N. (...) (geboren op (...)2020 te Ronse) en dat hij en de kinderen samen met mevrouw M.N. (...), partner van betrokkene en moeder van de kinderen, een gezin vormen. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat de kinderen van betrokkene en zijn partner geen deel uitmaken van onderhavige aanvraag en bijgevolg worden de elementen die betrekking hebben op de kinderen en zijn partner niet in overweging genomen. Ook dient er opgemerkt te worden dat de kinderen en hun moeder momenteel geen recht op verblijf hebben zodat zij samen met betrokkene dienen terug te keren naar hun land van herkomst om, indien gewenst, via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar partner en hun kinderen geenszins betwist, doch vaststelt dat de kinderen en hun moeder geen recht op verblijf hebben zodat zij samen met de verzoekende partij dienen terug te keren naar hun land van herkomst om, indien gewenst, via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Door louter de in haar aanvraag aangevoerde elementen te herhalen, met name dat zij een gezin vormt met haar vrouw en haar minderjarige schoolgaande kinderen, slaagt de verzoekende partij er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Zij maakt niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij maakt, gelet op hetgeen uiteengezet werd in punt 3.15., evenmin aannemelijk dat haar partner en de kinderen nog steeds "bezig zijn" met een asielprocedure zodat zij niet dienstig kan betogen dat haar terugkeer naar het land van herkomst hierdoor een scheiding met het gezin zal meebrengen.

3.20. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet kon stellen dat voornoemde elementen niet als buitengewone omstandigheid beschouwd kunnen worden noch dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen. Het feit dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, veronderstelt dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet buiten toepassing worden gelaten indien, door de toepassing ervan, een schending van artikel 8 van het EVRM wordt veroorzaakt. Uit niets blijkt dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geleid tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet.

3.22. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing "*gebrekkig is*" of "*op gebrekkige informatie gebaseerd is*".

3.23. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.24. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER